

Rouwviolen

Ook van LiberoBooks

Schuim en As – J.J. Slauerhoff

Archipel – J.J. Slauerhoff

Verzen – Willem Kloos

Orchideeën – Louis Couperus

Williswinde – Louis Couperus

Eldorado – J.J. Slauerhoff

Brahman – J.A. Dèr Mouw

De vrouw in het woud – Henriëtte Roland Holst

Persephone en andere gedichten – Albert Verwey

Dichtersbuurt – Jessica de Jong

Drenthe – Jessica de Jong

Hélène Swarth

Rougeviolen

LIBEROBOOKS

Libero Books - Amsterdam

Eerste druk: juli 2026
Copyright © juli 2026 - LiberoBooks
Rouwviolen

Geen enkel deel van deze publicatie mag worden gereproduceerd of overgebracht in welke vorm dan ook of met welk middel dan ook, elektronisch of mechanisch, waaronder drukken, fotokopiëren en microfilm, zonder de schriftelijke toestemming van Libero Books te Amsterdam.

No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including print, photocopy and microfilm, without permission in writing from Libero Books, ad Amsterdam.

Samenstelling en foto's: LiberoBooks
ISBN: 9789083742915
NUR: 373

LIBEROBOOKS
www.liberobooks.eu

I.

Opdracht.

Ik wijd dit boekje aan u alleen,
Geen blijvend beeld, geen ruwe steen,
Alleen wat bloemen,
Niet door een hovenierenhand,
In 't stijve perk, tot sier geplant,
Om op te roemen,

Maar wilde, in woud en veld geplukt,
Zoo frisch, langs vliet of wel, ontruikt
Aan gras of varen,
Zoo rein, met oogjes klaar en blauw,
Nog nat en koel van tranendauw,
Zoo als zij waren.

In al mijn bloemen vind ik weer
Iets van mijn zoetlief kind weleer:
Zijn hemeloogen,

Zijn wangenblos, zijn lokkenblond
En wat den vlinder lokt, zijn mond,
Waar lachjes vlogen.

Goû-regen, meidoorn en sering,
't Is alles lente-erinnering...
Wie leert vergeten?
De bijen gonsen liedjes saam,
Een vogel kweelt zijn lieven naam,
Dien geen zal weten.

Ook dorre blaadren, hier en daar,
In 't leuteloof vol zwier, nog zwaar
Van tranenregen.
Mijn lieve doode weet den zin,
Hij vinde er troost, geen leed meer in,
Alleen mijn zegen.

II.

Zijn Dood.

O God! nu is mijn liefste dood,
Mijn leeuwriklied, mijn morgenrood,
Mijn zonnestraal, mijn lentevreugd,
De blonde liefste van mijn jeugd!

Ik heb zijn eenzaam graf bezocht.
Dat was een lange bange tocht.
Mijn hart, dat sloeg en joeg mij voort,
Als wachtte ginds zijn liefdewoord.

Ik vond de plek, de grond was week....
Daaronder slaapt hij, koud en bleek.
Een heuvel bloemen, blank en frisch....
Daar slaapt hij in de duisternis.

Veel blonde bijen gonsden zacht.
Ik had viooltjes meegebracht.
Veel jaar geleên, in 't blij getij,
Bracht hij viooltjes mee voor mij.

III.

Zijn Graf.

'k Ben langs den kloostertuin gegaan,
Waar al die rozenstruiken staan.
Zacht, over akker en gehucht,
Dreef laag de zilvergrijze lucht.

In 't rosbruin eikloof zong de wind,
Die klaagde als een verlaten kind.
Een grauwe houtduif koerde en vloog
Van 't vlakke bouwland naar omhoog.

Ik snelde door de velden heen.
- 'Nu is mijn lief voor mij alleen!
Wie weet of hij dien eersten nacht
Niet slapeloos heeft doorgebracht?

'Stil ligt mijn lief nu uitgestrekt,
Met aarde en bloemen toegedekt.
Zacht zal ik knielen aan zijn zij....
Wie weet of hij niet wacht op mij?'

En toen ik knielde in 't vochtig zand,
Lei 'k op het hoofdeneind mijn hand

En sprak het heilig vredewoord....
Ik weet niet of hij 't heeft gehoord.

Ik droomde een droeve pooze en brak
Een bloem van een mimosa-tak,

Symbool van de al te brooze vreugd,
Die bloeide in onze blonde jeugd.

Toen ben ik weenend heengesneld,
Den steenweg langs, door dorp en veld.
Ik zie aldoor dat ééne graf...
O God! waar hangt ons lot van af?

IV.

Zijn Bloemen.

Nu zijn alle de bloemen bevrozen,
Die de droefenis strooide op uw zerk,
En nu plantte zij crocus en rozen,
Dat de lente moog bloeien en blozen,
Waar gij slaapt, in de schaduw der kerk.

O het stralende blauw van uwe oogen
En het minnelijk rood van uw mond
En de blos, waar uw wang op kon bogen,
't Rijst weer alles, herlevend, ten hoogen,
Uit den grijzigen, ijzigen grond.

Maar wat baat me of daar niets ga verloren,
Of bestaan blijv', wat éénmaal bestaat,
't Is toch nooit meer mijn lief van te voren,
Al vernieuwe, in de vruchtbare voren,
Zich uw schoon als het kiemende zaad.

O nog ééns mij verblijd in uw aanschijn!
O nog ééns u aanschouwd, als dien dag,

(O, voor 't laatst, 't moge droombeeld of waan
zijn!)

Toen uw jeugd zich verheugde in mijn aanzijn,
Toen mijn lot in uw handen nog lag!

O mijn doode, als ik kon met mijn leven,
Dat zoo doelloos en droef is voor mij,

U 't ontvlodene leven hergeven
En u zeggen: - "k Heb alles vergeven
En 't verleden blijft eeuwig nabij'....

V.

Rouw.

Mijn tranen stroomen om mijn dooden schat.
'k Wist niet, dat ik nog zóóveel tranen had!

O lieve mond, die eens mijn liefde vroeg,
Gescheiden leven was al leed genoeg.

Hij kwam en lachte en bracht de lente mee
En de eerste liefde met haar wel en wee.

'k Hoor noch dien lach, als verre vogelzang,
'k Zie nog het blozen van die bloesemwang.

Mijn hart sloeg luid, ik dronk zijn woord als wijn
En heel de kamer was vol zonnenschijn.

O Levengever! blonde Zonnegod!
Hoe trof u thans de bliksemstraal van 't Lot!

Die heerlijke oogen zien nu zon noch maan....
'k Heb als een vreemdlinge aan uw graf gestaan.

